

En klagoskrift från
Anders Berggren
till Justitieombuds
mannen ingifvit mot
...

Berggren, Anders

27 B f c Br. 1880



National Library
of Sweden

1880

Rättshandl.
P. ...
(3)

EN KLAGOSKRIFT

från

ANDERS BERGGREN

till Justitie-Ombudsmannen ingifvit mot Lektor Waldenström och
Polismyndigheterna i Gefle för olaga häktning

samt

Förklaring öfver sjette budet.

Till Högvärdade Justitie-Ombudsmannen i Stockholm.

Som jag den 24 förliden månad, blef af Polismästaren i Gefle, — olagligen häktad och satt under polisbevakning i fyra (4) dagar, utan ringaste brott eller förseelse.

Jag kom till Gefle för att tala med Lektor Waldenström angående Jesu Lära och världens frälsning som jag ville förkunna, samt rätta honom uti sine villo meningar, — att låta bygga bönehus, som är för Herranom en styggelse och ett afgudereri i Jesu ögon. Ty han säger när du beder, gäck in i din kammare och slå dörren till efter dig och bed i löndom, ty eder himmelske fader vet väl hvad eder görs behof. — Och alla som gå ifrån stadskyrkan och förlita sig på bönehus och egna funder desse kallar Jesus för afgudadyrkare, samt tjufvar och röfvar Joh. 10. Ty de vilja icke tro, eller lyda Jesus och gå in uti Guds rike genom honom som är den rätta dörren till färahuset. — Detta ville icke Waldenström godkänna eller låta rätta sig uti.

Äfven begärde jag han ville förklara och uttyda de meningar af den heliga skrift som Gud och Jesus talat hafva. — 1) Om det löftet är fullbordat som Gud utgaf, i paradiset, att qvinnosäden skall söndertrampa ormens hufvud. — 2) Hvad Gud tänkte då han utgaf lagen på Sinai berg, då han visste att ingen den hålla kunde, eller hvad menar Gud, dermed att göra Sin Lag herrlig och stor. Esaias 42. — 3) Hvad uträkning hade Gud, då han endast uttog tvenne lefvande till himla, Enok och Elias. 4) Om det var Guds mening att sända sin Son till jorden blott för att få honom misshandlad och dräpen på ett kors. — 5) Om Jesu lekamen kan förorsaka någon glädje i Himmelen, då han



är blodig, sårad och törnekrönt, — eller huru många har blifvit frälsta sedan Jesus blef mördad på korset. — 6) Hvad Jesu mening är då han säger att hans återkomst blifver der åtelen är dit församlas örnarne. Math. 24.

Intetdera kunde han besvara, utan blef misslynt, och tänkte arresteras mig för, det jag vet Jesu mening, och lyder honom som vill tillrättavisa samt förkunna det som är för Gud en galenskap. 1 Corint. 1—19 och detta Waldenströms beteende är i rak strid med Jesu lära och föreskrift.

Och Polismästaren egde icke rättighet att verkställa Waldenströms önskan, då rediga betyg förevisades, hvarföre jag härmed anför klagan, ty om sådant finge passera vore den allmänna friden störd, — och den ene kunde mana den andre i häkte när han ville, utan skäl och fel, alltså begär jag hans förklaring häröfver, och att Polismästaren måtte ådömas ansvar för olaga häktning samt åläggas ersätta mig med tio kronor för hvarje dag, jag oskyldigt varit häktad, utom den förlust, och tidspillan som tillskyndats mig efter uttagen räkning.

En Polismyndighet bör vara gudligt sinnad samt laglydig emedan den är af Gud och konungen tillsatt att vaka öfver Lagarnes helgd. Ty hvad skola vi med Lagar utan de skall åtlydas, eller hvad skola vi med Jesu Lära utan den skola efterlefas — eller hvad skall Frälsaren vara till om han icke får komma och frälsa och förlossa det som förtappadt är. Math. 18. Öfver Polismästarens förklaring utbedes få med påminnelse bemöta.

Stockholm den 8 oktober 1880.

Anders Berggren

utgifvare af Lifsens bok m. fl.
hvarpå all frälsning beror.

Uppenb.-Bok. 20: 12—15, Matth. 12: 20.

Till vördade justitieombudsmannen, Stockholm.

Härmed får jag efter Jesu befallning, afgifva påminnelse, mot den förklaring, Polismyndigheten i Gefle hit insändt. — Den är med lögn blommerad för att slingra sig ifrån det ansvar Lag och den allmänna friden kräfver.

Jag kom till Waldenström för att tala med honom om nödändigheten, att tro och lyda Jesus som är den ende som kan frälsa och förlossa det fallna och förtappade människoslägtet, — och bygga bönehus har Gud aldrig befallt eller förordnat, men Jesus säger I skolen kläda den nakne, mätta den hungrige, herbergera den husville, besöka den sjuka, och som i häktelse kommen är, och derföre blifva rättfärdiga, och således vore det bättre att bygga ett hus för att herbergera de husville och behöfvande i nödens tid, så att de blifva hjälpte, och så är Jesu vilja, — och derföre blifva hans vän och bröllopsgäst som får gå med honom in, i salen innan dörren stänges — Math. 25. 10.



Aldrig hade Jesus blifvit af Satans tjenare korsfäst och dräpen, om han icke talat sanning att han var Guds Son, och sänd af Fadren att frälsa det som förtappat var.

Aldrig hade jag blifvit häktad, om jag icke lydt Jesus som han säger i Joh. 16. 13, förkuunat sanningen om det som ske skall, Jesu återkomst, världens frälsning hans försoning de dödas uppståndelse, vår förvandling, lifvet efter detta, den nya himmelen och nya jorden; — som skrifvet är i Lifsens bok, den Gud skrifva låtit, hvilken bok Jesus vill, skall spridas och förkunnas öfver hela världen för allt folk till ett vittne om riket, som han sagt hafver; Matth. 24. 14. Men detta vilja satans tjenare hindra, och göra Guds vishet till galenskap, och Jesu ord till intet, som de få dyrt ångra när räkenskap fordras. — Ty det som galet är för världen hafver Gud utvalt. I Corinter 1. Men det som Gud håller för galet, är, att bygga bönehus, och hålla bibelförklaring, när de icke veta eller förstå, hvad Skriften och Jesu ord betyda, och således äro bönehusen och deras predikan fåfång, och till ingen nytta och därför säger Jesus: I ären onyttiga tjenare, som skola kastas i det yttersta mörkret och der skall vara gråt och tandagnisslan. Math. 25. 30. Och detta är jesu ord: Ty de skola få sin lön, för det de förakta Jesu sändebud, och göra Guds visa uträkning till en galenskap och därför få en ända med förskräckelse. Math. 24. 50.

Och ingen af desse onyttige tjenare kunna förbjuda Gud, att tala med den han vill och behagar, så väl nu som i gamla tiden då han befallte Noak att bygga arken, Abraham att offra sin son, — ingen kan förmena Jesus att uppenbara sig för den han vill och sätta sin anda på sin tjenare för att utföra domen till en seger. Math. 12. 18, 20, och det måste så vara efter Jesu förordnande.

Ty aldrig kunde Gud förlösa Israels slägte från Egypten och Faraos fångenskap — utan genom Mose och Aron, — aldrig kan Jesus frälsa och förlösa hela Adams slägte, från döden och satans fångenskap, utan genom sine tjenare, icke kunde satan korsfästa och döda Jesus utan med människohänder. — Icke kan Jesus nu krossa ormahufvudet, döda och tillintetgöra satans magt och välde utan med människobitråde — men ingen kan blifva Jesu medhjelpare, utan han tror hans ord och det som skrifvet är, — går ifrån döden till lifvet, Joh. 5. 24, och Gud säger: döden skall platt uppslukad varda, Esaia 25. 8. och Jesus säger här skall vara några ståndande som icke skola smaka döden tills de få se människones son komma i sitt rike: Math. 16. 28, alla Jesu ord äro vissa och sanna och den som vill vara hans vän, måste tro dem. Ty den som tror Sonen han hafver evinnerligt lif, men den som icke tror, han får icke se lifvet, utan Guds vrede blifver öfver honom Joh. 3. 36. Nu tror Waldenström icke Guds, och Jesu ord: Gud sade till Mose, jag skall uppväcka en som du är, och gifva mina ord i hans mun, han skall tala allt det jag bjuda vill, 5 Moseb. 18. 18. Det är således icke jag som talar, utan Gud genom mig detta vill han icke tro.

Johannes grät svårligen att ingen fins värdig ett upplåta Lifsens bok och läsa den, Uppenb. 5. 4, och så är förhållandet i desse dagar,

ingen är värdig att läsa och förstå den, och Johannes visste att utan den boken kan ingen frälsning ske, Uppb. 20. 12. 15, derföre grät han.

Jesus gråter öfver Jerusalem, och det som förtappadt är, och öfver detta otrogna och gensträfviga slägte, som alla äro besnärde i kulor och bortgömda i fångahus, äro vordne till rof, och ingen hjälpare finnes som säger, få dem igen. Esaias 42. 22.

Och Jesus kan icke utan gråta, och jag måste ock gråta, och klaga som ser och vet denna bedröfliga sanning.

Polisförklaringen förmäler, att jag var nöjd, och det var min vilja att sändas hit. Men det är ingen sanning, ty jag var rest till Upsala och Gefle med Lifsens bok, och förkunna om Jesu återkomst, som han befallt hafver, samt att söka efter om någon trogen Jesu vän kunde finnas, som Jesus behöfver till sitt utlofvade bröllop, och som jag visste att ingen finnes i hufvudstaden -- alltså var det mot min och Jesu vilja att sändas hit tillbaka. — Ty Jesus behöfver trogna vänner vid sin ankomst, och han begär icke utan tro och lydnad, för sitt oskyldiga lidande och död.

Icke heller yrkar jag något ansvar eller godtgörelse för mitt oskyldiga häktande, utan förklaranderne måtte afstå från djefvulen och allt det som strider mot Gud, och Jesu lära, samt tro och lyda honom, och derföre blifva hans vän, tjenare och bröllopgäst, ty då varder stor glädje i himmelen som Jesus sagt hafver, och min resa till Gefle, blifver då icke fåfång, Jesu pina och död icke förgäfves.

Nu öfverlemnar jag saken åt eder värdighet som eger i Guds ställe behjerta min rättvisa och billiga begäran. Jag har äran bifoga Lifsens bok samt rättegången om mormonernas villolära.

Stockholm den 8 November. 1880.

Anders Berggren.

f. d. Bryggare, Trångsund N:o 2.

Tillägg.

Att Lektor Waldenström och Polismyndigheten i Gefle gått gent emot Jesu lära och den allmänna Lagen kan hela världen intyga — men det är menskeligt att fela och gudomligt att förlåta hvilket jag ock bör göra.

Men Jesus säger: med det mått i mäten skall eder mätet varda. Du skall vara din trätbroder benägen till vänskap att han icke anklagar dig och kastar dig i häkte, och du kommer icke ut, innan den yttersta skärfven är betald Math. 5. 26. äfven säger Jesus: det I gjort en af mine minste det hafven I gjort mig: alltså var det samma mot mig, som honom sjelf, hälst jag var i hans ärende stadd.

Jag kom till Waldenström efter Jesu befallning, för att leda honom uti all sanning, samt förkunna det ske skall Joh. 16. 13, att Skriften och Jesu ord må fullbordadt varda. Men han ville icke tro Jesu ord, eller låta sanningens anda leda sig — jag har läst, en liten skrift han utgifvit, som kallas *Du behöfver frälsas*, den narrade

mig till Gefle, emedan det är en sanning som ingen motsprida kan, att vi alla behöfva frälsas från döden och djefvulens våld, och hans fångenskap — men det kan icke ske utan bättring, tro och lydnad, — han skrifer: Den som icke tror Sonen, får icke se lifvet, utan Guds vrede blifver öfver honom, detta är en klar sanning, Men nu tror han icke sjelf det Sonen talat hafver, derföre är han en bland dem, som hålla på att förgås; utan att veta det, han vet icke, att han är otrons barn, och Jesu ovän.

Jesus har många ovänner, många som icke tro, utan äro onyttiga tjenare, icke allenast onyttige, utan högst skadlige, emedan de stå emot sanningen, de försöka att förderfva Guds vishet, göra Jesu ord och skriften om intet, och till en galenskap, men Guds galenskap är visare än menniskor, och det som galet är för världen hafver Gud utvalt, 1 Corinter 1. 25. — När man lyder Jesus och strider för hela världens frälsnings skull då heter det, han är vriden en fantast, en dåre, Men derföre säger Jesus att du är skyldig till helvetets eld Math 5. 22. — Att Waldenström icke är Jesu vän och efterföljare, det ligger i öppen dag, ty den som kommer till Jesus, kastar han icke ut, eller i häkte, som nu skedde.

Att våga på och bygga bönehus och tillåta läsare tala, är emot Jesu lära, och Guds förordnande, här finnas kyrkor i alla städer och byar, och icke långt derifrån ett bönehus, och dit kommer, än en skomakare och än en smed o. s. v. Desse angifva sig vara Kristi tjenare, samla folk som höra dem — många tro deras tal! Presten och kyrkan som Gud bygga låter visa de förakt och vända ryggen. Gud hafver låtit bygga kyrkor och förordnat prester att förkunna och utydå ordet efter bästa förmåga, och kallas Kristi prester. Uppb. 20. 6. Bönehus och läsaresalar äro af satan och hans vänner tillkomna för att splittra och sönderdela Jesus och hans egen rena lära som Gud förordnat och planterat hafver, — Ty Jesus säger: den plantering som min Himmelske Fader icke planterat hafver skall uppryckas med rötter Math 15. 13, och det är alla som gå ifrån stadskyrkan tillita bönehus och läsaresalar, som Jesus vill skall med rötter uppryckas, och omintetgöras. 1 Corinter 1. 19, Bedja kan ske hvar som helst, och Jesus säger: bed din fader hemligen Math. 6. 6, och detta har jag erfärit: jag var i behof om 15 kronor till detta Gnds verk, och jag bad Gud derom, och jag fick dem af en menniska som Jesus skall vedergälla Math. 16. 27, der kan man se, att bönen kan verka utan att gå i bönehus — ingen af de så kallade Kristi tjenare kunde låna Jesus 15 kronor mot hög procent.

Bönehusen förorsakar ingen bönhörelse — Jonas predikade syndabättring för staden Nineve utan bönehus, Johannes predikade uti öknen Math. 3, när Jesus såg folket steg han uppå ett berg och öppnade sin mun och sade: Salige äro de som lida förföljelse för rättvisans skull. Salige ären I när menniskor försmäda och säga allt ondt mot eder för min skull. Matth. 5. 11.

Sedan säger han: hvilken som ser på en qvinna till att begära henne hafver redan gjort hor med henne i sitt hjerta, v. 28, härmed menar Jesus: — Den som ser på en qvinna utan kristelig kärlek och tänker med falskhet och list endast för tillfället komma åt henne och

hon då blifver fruktsam, och du sedan öfvergifver henne, då har du gjort hor, och en svår synd, ty hon är då ganska illa bedragen, hon blygs för menniskor, föraktad af vänner och anhörige, öfvergifven af sin älskare, och kanhända i saknad af det nödväudiga åt sig och sitt lilla — lyser fruktan och rädes för den som svarta kläderna bär; som en del ofta i sin okunnighet lägger sten på bördan, följer icke Jesu exempel, gifver icke de tröstande ord som han: hvilken af eder utan synd är, han kaste första stenen på henne, Joh. 8. 7, och det är en oförlätlig synd, att öfvergifva henne i ett vrångt sinne utan skydd och försvar: derföre säger Jesus, det vrånga och horiska slägtet söker efter tecken, men det skall icke gifvas dem, Matth. 16. 4. När Gud hade skapat menniskorna sade han, varen fruktsamme förök- ker eder och uppfyller jorden I Moseb. 1. 28 — och Jesus säger: I skolen älska hvarandra inbördes, och nästan som eder sjelfva, och den som det gör, han ser icke på en qvinna i bedrägligt afseende. Vi läsa i gamla tidens skrifter att Abraham som var Gud en trogen och lydlig man aflade barn med tjenstqvinnor. Loth som var den ende rättfärdige i Sodom och Gomorra land aflade barn med båda sina döttrar I Moseb. 19. 31, Jakob, som var Israels stamfader, och David som Gud utvalt till att dräpa kämpen Goliat, desse rättfärdige gudsmän aflade barn med tjenstqvinnor och frillor, detta kallas icke hor. Ty hor bedrifves på annat sätt, — om du fattar kärlek till en mö, och hon likaså, och då ingår löfte med hvarandra, om ett förtroligt äktenskap, och sedan den ene går ifrån sitt löfte, återkallar sine ord som de sig emellan talat, -- hvad sorg, och bedröfvelse får icke den andre vidkännas, som ofta går derhän att sjelfmord kommer ifråga, eller ock förvirring, att den blifver ett hospitalhjon för hela sin tid, och detta är det som Jesus kallar för hor, att vara falska och bedrägeliga mot hvarandra, ty det är en synd som Gud icke tåla kan. I skolen vara renhertade den ene mot den andre, ty de skola se Gud, Math. 5. 8. qvinnan kan icke synda mot detta Guds bud, utan hon bryter det löfte hon ingått och lofvat åt sin älskare, — När Gud lät förgöra staden Jeriko, blef endast ett skökohus frälst, Josua bok 6. Och Jesus säger: publikaner och skökor, skola ingå i Guds rike förr än I, Math. 21. 31, ett förtroligt äktenskap bör icke upplösas och den ena maken skall icke öfvergifva den andre, ty en man skall öfvergifva fader och moder, men blifva när sin hustru, och de tu varda ett kött, Matth. 19. 5. Då Jesus satt på Oljoberget, frågade hans Lärjungar, hvad varder för tecken till Din tillkommelse och verdens ända, då sade han, ser till, att ingen förförer eder, ty många falska profeter skola uppkomma, och förföra många, Math. 24. Dessa Jesu ord ha nu gått i fullbordan, ty alla som gått ifrån stadskyrkan förlita sig till bönehus och läsarsalar, de äro falska kristna, ty de tro sig vara frälste och saliga för sina många böners skull, dop- och nattvardsgång, o. s. v. men detta länder icke till någon frälsning, emedan ingen frälsning kan ske förrän han kommer, som skall frälsa allt det, som förtappat är; och Jesus säger, då blifver en stor vedermöda, att den icke varit sådan från verdens begynnelse, och om icke den tiden varder förtäckt blifver intet kött frälst. Math. 29. 21. Och det Jesus talat hafver måste vi tro. Att de förstnämnda äro falska mot Herren Jesus är solklart,

ty de vilja icke medgifva Guds vilje, som är, att alla människor skola frälste varda. Detta vilja de falske Kristne göra omöjligt som är möjligt för Gud, det tror ock en hvar uti sin sekt, att deras rättast är, och de äro frälste Guds barn, de andre världens barn, som skola fördömde varda, det är emot Jesu ord: Dömer icke, att i skolen icke dömd varda, Math. 7—1.

De äro glade hvar uti sin sekt, och liksom Fariseer tacka Gud, att de äro hans barn, och komne ifrån dem som sämre och förtappade äro, men denna glädjen är falsk och varar icke länge. Ty Jesus säger: när den orena andan är utfaren, kommer han igen, och tager sju med sig som skadeligare äro, och deras sista blifver värre än den första, Math. 12—45. någon allmän frälsning vilja de falske profeterna icke höra talas om. Derföre om icke omvändelse sker, tro, och lyda och Jesus som har lidit döden för alla, står eder dom skrifven. Uppbarelseboken 20—10; Ty Jesus skall göra alla till ett fårahus och en herde, en lära, en Gud och Frälsare.

Polismyndigheterna är ingalunda efter Jesu lära danade, de älska icke nästan som sig sjelf. Få de se en usling som något rörd är af bränvin blir han genast gripen och kommer för rätta, blifver dömd till mult eller pinas med vatten och bröd för det han kastat sina penningar uti statens skattkammare till dess vinning och fördel.

Om någon försummar anmäla resande 2 dagar sednare, genast kallas han i rätten att samma timme sig infinna, detta är emot lagen, ty en försummelse kallas icke brottmål, derföre borde laga stämningstid åtnjutas, men Domaren dömmar efter åklagarens önskan, utan att påminna sig det reglerna innehålla. — Att de äro i Guds stad och ställe förordnade, och embetet de föra är Guds och derföre måste göra reda vid Kristi domstol för det dryga embetet dem blifvit anförtrodt, men det tänka Domarne icke på, hvad Lagen bjuder göres intet afseende att pröfva Domaren om det är med Gud, Sanningen och Rättvisan förenad, och det heter i samma lag att mer freda än fälla samt att inga vrånga eller vårdslösa domsbeslut få ega rum.

Om Sveriges domshafvande voro gudligt sinnade blefvo icke fängpersonalen så stor som den nu är till statens kostnad, men döma i fängelse äro de ganske benägne till, men lyda Jesus att besöka den sjuka och de som i häkte komne äro. Detta blifver icke åtlydt, derföre är domen skrifven som Jesus sagt hafver att gå i evig pina. — Matth. 25—45.

Våra Riksdagsmän, som icke äro af Gudi — de hafva arbetat på Sveriges omdanande i flera år — de låta sina hemmavarande och skattdragare betala sig för det de äro i hufvudstaden, och hjälpa dem till större skatter och mera utgifter. Hade Riksdagsmännen och landets styre varit af Gudi sedan 1814, då farfar Carl Johan stiftade fred, och förenade Sverige och Norge hade alla de kostnader varit öfverflödiga som sedan onödigtvis blifvit använda såsom vapenöfning, fältmanöver o. s. v. Låtit landets söner varit hemma, hvar uti sitt kall, odladt jorden, hade den varit i bättre skick, och landet utan skuld; fred kan godt hållas utan kostnad, menniskolif och dråp. Då Jesu lära lydes och efterlefves.

Sistlidne Riksdag var kif och oenighet om den förbannade Värnpligten som satan och hans vänner hade utfunderat för att komma

unga män till mandråpare, som icke få inkomma i Guds rike Uppb. 21. Ty Gud kan icke vara med en krigare, som har förbjudit dråp. All krig och blodig klädnad skall uppbrännas och med eld förtärd warda. Esaias 9—4.

För några år sedan blef bränvinsskatten upphöjd till ett oerhördt belopp; så att landtmän och alla som nu behöfva denna vara måste betala dubbelt mot förut. — Blott för den dryga skattens skull. Och ho vet hvart den tager vägen, det var vida bättre under Carl Johans tid, då landtmannen fick bränna mot billig skatt, och använda sina produkter åt sig och sina kreatur, som han bäst och nyttigast kunde synas, alltså kan ingen säga att Riksdagsmöten lända till förbättring eller upprättelse, utan till förderf.

Men om nu vördade Herrar och Svenske män kunde förena sig med Jesus och hjälpa honom, som vill, och skall göra alla till ett fårahus och en herde som han sagt hafver, Joh. 10, och dertill behöfver han hjälp. Ty det skall vara en Gud, och en lära, och derföre att, alla vilseledande religionssektor måtte göras till en, som Jesus vill det skall vara, vid hans återkomst, ty då får icke kif eller tvedragt ega rum. Och Jesus är den gode herden, och hans röst måste vi lyda och efterfölja. Ty, han hafver låtit sitt lif för oss, att vi skola få lefva, v. 15.

Men ingen frälsning kan ske utan genom människohjelp och biträde Ty all Guds godhet kommer af människors bistånd, som jag ofta erfarit. Det hände mig för några dagar sedan jag går förbi ett hus, då kommer en mindre flicka, hon bad mig gå upp i huset skulle jag få en rock, och ett bättre herrskap skänkte mig den utan någon bekantskap — här synes att Gud skickar, det eder göres behof, ty jag behöfde den, och gör härmed min skyldige tacksägelse. Matth. 16—27.

Verldens vishet är för Gud en galenskap som skrifvet är. O, huru olyckligt skulle icke människoslägtet vara om så skulle tillgå vid Kristi domstol, som satan och hans vänner baptister, mormoner, methodister och Waldenströmare vill hafva det, den ena makan skulle då skiljas åt, barn från föräldrar och desse från barnen, somliga till evigt lif och salighet, och somliga till evig pina och fördömelse, der skulle aldrig blifva någon glädje i Guds rike, då vänner och anhöriga befunno sig i pinorummet, och detta är icke efter Guds och Jesu vilja, ty han har lidit döden för allas frälsnings skuld.

Gud älskade verlden, att han utgaf sin ende son, på det, att hvar och en som tror på honom skall icke förgås, utan få evinnerligt lif. Joh. 3, det vill säga den som tror sonen skall icke dö, ty då måste vi förgås och förmultna i grafven, och då skulle Jesus vara en lögnare, ty han säger den som tror är gången från döden till lifvet, Joh. 5—24 och det är tydligt och klart, när de döda skola uppstå huru skulle vi då som lefva, dö? Det är icke Jesu vilja, ty han lever och vi skola ock lefva, Ty Gud är icke de dödas Gud utan de som lefvande äro och Job säger Herre, ho prisar dig i grafven.

Pris 10 öre.